

er jo saa langt fra Tilfældet, idet foran os gik de store Lande: England og Tyskland samt Norge og Sverige. Der er altsaa ikke nogen Fare ved at gøre det, der her er Tale om, da andre Stater i Forvejen har gjort det samme; og det forekommer mig unægtelig, at man ikke kan anvende nogen anden Betragtningmaade overfor en Delegation fra et fremmed Land end, at den, der kommer med Legitimation fra Regeringen, er den eneste naturlige Repræsentation, og nogen anden kan overhovedet ikke tænkes. Det er ikke vor Sag at blande os i andre Staters Regeringsforhold. Om vi synes om det nuværende System i Rusland eller ikke, er jo i denne Forbindelse saa fuldstændig ligegyldigt; om man kan lide Bolschevikker eller ikke, ja, det er en Smagssag; og det er en Forstandssag og forskelligt andet, men det er ikke et Spørgsmaal, som kommer Overenskomstforhandlingerne ved. Det er jo højest sandsynligt, at der sidder nogen ovre i Rusland, maaske oven i Købet i Regeringen, som ikke kan fordrage den danske Regering; jeg kunde godt tænke mig, at noget saadant kunde være Tilfældet. Men det kan jo ikke være Aarsag til, at man ikke vil forhandle og afslutte en Overenskomst med den paagældende Regering, og heller ikke være Aarsag til, at vi ikke skulde betragte dem, der kommer med Mandat fra et Lands Regering, som de eneste rette Repræsentanter for denne Regering. Jeg synes, at denne Fordring er saa selvindlysende naturlig, at jeg slet ikke kan forstaa, at der kan være nogen Berettigelse for at afvise den.

Det er da ogsaa, som alt sagt, saa, at man i andre Lande for længst har anerkendt Sovjetregeringens Repræsentanter som de eneste. I den Overenskomst, der findes mellem Tyskland og Rusland, hedder det i den paagældende Paragraf: „Repræsentationen af Sovjetrusland i Tyskland er at betragte som den eneste Repræsentation for den russiske Stat i Tyskland“. Med Norge har Rusland jo en Overenskomst paa samme Maade, som den var tænkt mellem Danmark og Rusland, og i Norge er der ingen anden Repræsentation end Sovjetdelegationen, heller ikke i Finland eller i Randstaterne. Det eneste Sted, hvor man har kunnet henvise til, at der fandtes Rester af noget andet, er i England, hvor der findes et gammelrussisk Gesandtskab, Mage til det, der findes i København, som altsaa ikke har Tilhold noget Sted paa autoritativ Maade. Men dette Gesandtskab er i Likvidation, og det findes ikke i den af den engelske Regering offentliggjorte Fortegnelse over Gesandtskaber i England. Derimod findes der i

det danske Udenrigsministeriums Bog med Fortegnelse over Gesandtskaberne et Gesandtskab for Rusland, som imidlertid ikke har Forbindelse med Rusland, som ganske svæver i Luften, og som jo vil komme til at svæve endnu mere i Luften, hvis der kommer en officiel Repræsentation for Rusland hertil.

Nu beder jeg altsaa oplyst, hvorvidt den Grund, jeg har nævnt, og som allerede før har været stærkt diskuteret offentlig, har været den afgørende Grund for Ministeriets Holdning til Overenskomstforhandlingerne, og hvorfor man har tillagt denne Grund saa stor Betydning. Officielt er det ikke kommet frem endnu, thi den 26. November blev der i Pressen offentliggjort en kort Erklæring fra Udenrigsministeren, som jeg maaske med Formandens Tilladelse maa oplæse. I den hedder det: „De i Stockholm med Sovjetregeringens Repræsentant, Hr. Kergentzeff, førte Forhandlinger angaaende en Handelsoverenskomst mellem Danmark og Rusland har ikke bragt noget Resultat, idet det har vist sig, at de Indrømmelser paa det handelspolitiske Omraade, som man fra russisk Side har været villig til at tilstaa Danmark, ikke har været af tilstrækkelig reel Betydning, og den danske Delegation har derfor i Gaar forladt Stockholm“. Hvis den Grund, jeg nylig nævnte, har noget paa sig, kan denne Erklæring ikke siges at være helt rigtig, jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Udenrigsminister, om denne offentlig fremsatte Erklæring er i Overensstemmelse med de faktiske Forhold. Hvis det, der staar i denne Erklæring, ikke er rigtigt, saa maa det vel være rigtigt, hvad der paa anden Maade er fremkommet offentligt, at Ministeren et Par Dage før denne Erklærings Udstedelse beordrede Overenskomstforhandlingerne afbrudt og beordrede dem afbrudt af politiske Grunde og ikke af handelsmæssige Grunde. Paa dette Punkt tiltrænges der unægtelig Klarhed, og de konservative Blade har jo i den sidste Uges Tid i høj Grad understreget, at der særlig paa dette Punkt maatte ønskes Klarhed og fuld Besked ogsaa overfor Offentligheden. Dernæst synes jeg, det er af Værdi ogsaa for fremtidige Forhandlinger Skyld at vide, om Afbrydelsen, saaledes som det er paastaet, skete ganske uden Samraad med Erhvervsorganisationerne, med hvilke der hidtil var plejet Samraad, og med hvilke man havde været i Forstaaelse, da Delegationen blev udsendt til Stockholm. Er Afbrydelsen af Forhandlingerne sket uden Samraad med disse Organisationer og uden